

Zpráva o činnosti Oddílu lyžování TJ Sokol Stará Paka z.s. v roce 2025

- 1) Zimní středisko Staropacká hora
- 2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2025
- 3) Lyžařský maškarní bál 2025
- 4) Staropacký kros 2025
- 5) Cyklistický výlet na Smrk 2025
- 6) Vejšlap Podkrkonoším 2025
- 7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

1) Zimní středisko Staropacká hora v roce 2025

Naše podkrkonošské území je již po několik let vlastně bez sněhu. Sice občas trochu sněhu napadne, ale v tak malém množství, že na kloudné sjíždění svahu to nestačí. Vlastně to nestačí ani na úpravu sjezdovky. Tím je naše hlavní sportovní činnost zásadně omezena. Každý rok jsme sice na sníh připraveni, ale to je tak vše co můžeme udělat. Pro přípravu jsme učinili úplně vše od brigád na úpravu svahu klučením náletů, servisní údržby lyžařského vleku a provedení všech revizí a školení obsluh vleků. Drobných úprav a údržby doznala i naše lyžárna na sjezdovce. Tyto práce jsme prováděli koncem léta a během podzimu roku 2025. Předchozí část roku jsme se věnovali jiným akcím o kterých se dočtete na dalších stránkách.

2) Přejezd Jizerských hor a Krkonoš 2025

Další ročník „Přejezdu Jizerských hor a Krkonoš“ letos již 47. uspořádal Lyžařský oddíl při TJ Sokol Stará Paka o víkendu 15. a 16. února roku 2025.

Koncem prosince loňského roku a začátkem letošního konečně nasypalo dostatek sněhu na horách a dokonce ho bylo trochu i u nás v podhůří. Pravdou je, že se počasí zase otočilo, oteplilo se a poslední dny docela dost přšelo. Sníh u nás dole už zmizel, ale na verškách ho bylo zatím dost. Nejsou to žádné velké vrstvy, na které jsme byli kdysi zvyklí. Je ho však tolik, že nám to umožnilo se po Krkonoších na lyžích celkem pohodlně pohybovat. Proto jsme se rozhodli, že konečně po dvou ročnících bez sněhu ski znovu obujeme. Požádali jsme našeho dlouhodobého účastníka Petra Vancla, aby nám připravil trasu a on se toho se ctí zhostil. Sbalili jsme si svá skijácká fidlátka a 15. února 2025 vyrazili na dvoudenní přejezd západních Krkonoš s přenocováním na Staropacké boudě v Rokytnici nad Jizerou.

Sraz všech účastníků Přejezdu 2025 byl jako vždy na vlakovém nádraží ve Staré Pace v sobotu 15.2.2025 v 8:30 hodin. Společně jsme odjeli v 8:38 hodin ze Staré Paky do Martinic v Krkonoších. Do Martinic jsme přijeli v 8:55 hodin a přestoupili na skibus, který nás od vlakového nádraží v 9:10 hodin odvezl na Horní Mísečky kde jsme byli v 9:55 hodin. Na Mísečkách nás vystoupilo sedm. Bylo mlhavo, viditelnost do dálky téměř žádná, pofukovalo a trochu smolilo. Sněhu bylo ale dost.

1. etapa – sobota 15.2.2025

Po vystoupení z autobusu na parkovišti pod Jilemnickou boudou v nadmořské výšce asi 1035 m n.m. jsme se přezuli do lyžáků, vytvořili startovní fotečku a vyrazili vzhůru Masarykovou silnicí směr Vrbatova bouda (asi 1400 m n.m.). Hned na tomto prvním 4,5 km úseku jsme projeli nejdelší stoupání letošního Přejezdu a dále nás čekaly už jen snadnější úseky. Na verškách vítr trochu zesílil, ale to nás neodradilo. Od Vrbatovy boudy jsme po Krkonošské magistrále pokračovali přes rozcestí „U čtyř pánů“ a mírně stoupali přes „Labskou louku“ a „Pramen Labe“ na rozcestí „Česká budka (1407 m n.m.)“ na hranici Česka a Polska. Samozřejmě jsme na každé křižovatce čekali na ty pomalejší, aby se neztratili a byli jsme stále pohromadě.

Na hranicích jsme odbočili vlevo a podél státní hranice lehce sjížděli přes skalní útvar „Tvarožník (1315 m n.m.)“ do sedla nad Voseckou boudou na rozcestí „Mokra Przełęcz (1290 m n.m.)“. Zde jsme začali opět stoupat přes „Svinské kameny (1313 m n.m.)“ na náš cíl, kterým byla polská bouda „Szrenica (1361 m n.m.)“. Po prohlídce interiéru boudy za účelem načerpání tepla a odpočínutí jsme nastoupili na zpáteční cestu na Staropackou boudu. Nejprve jsme se vrátili zpět do sedla nad Voseckou boudou, kde jsme odbočili vpravo a ostřeji sjeli přímo na Voseckou boudu (1250 m n.m.) na oběd před závěrečným úsekem. Po obědě jsme náročným 2,5 km sjezdem dojeli na rozcestí „Krkonošova snídaně (1030 m n.m.)“. Zde se k nám připojil zdatný pár skijáků z Nové Paky, který nemohl ráno jet s námi. „Odpočati“ po sjezdu jsme už v devíti odbočili vlevo a stoupali po „Kládové cestě“ asi jenom 1 km. Pak se sklon opět změnil, následoval mírný sjezd stále „Kládovou cestou“ až na křížení s „Krkonošovou cestou (894 m n.m.)“. Na tomto rozcestí jsme opět odbočili vlevo a vystoupali 1 km na rozcestí „Ručičky (968 m n.m.)“. Tady jsme se už viděli na boudě. Vzhledem k neznalosti sněhové pokrývky v prudkém sjezdu „Kostelní cestou“ jsme se rozhodli, že se této cestě vyhneme. Pokračovali jsme po hřebenu „Janovou cestou“ a asi po 1,3 km odbočili vlevo a sjeli lesní cestou a asi v 16:45 hodin dorazili na Staropackou boudu.

Na boudě se v tomto čase už svítilo, bouda byla vytopená a na plotně plný kastrol polévky. Za takové přivítání musím poděkovat Petře Straňkové, Janě Šepsové a Danu Patkovi, kteří tohle vše pro nás připravili. S d'ůčaty a Danem počet účastníků nakonec vystoupal na pěkných 12. Ale to nebylo ještě vše. Už skoro za tmy se náhle otevřely dveře velké cimry a dovnitř vstoupili ještě dva naši pravidelní účastníci z Nové Paky, kteří také nemohli ráno jet s námi. To bylo vítání. Tímto příchodem jsem musel počet účastníků upravit na konečných 14.

Byli jsme rádi, že už jsme na boudě. Převlékli jsme se do domácího oblečení a najedli se výborné polévky. Pak jsem všechny přivítal na Staropacké boudě u příležitosti 47. ročníku Přejezdu Jizerských hor a Krkonoš 2025. Poté jsme se mohli v klídku pustit do hodnocení celého dne. Debata se protáhla do pozdních nočních hodin, protože každý byl po dlouhé době plný lyžařských zážitků a nikomu se nechtělo spát.

2. etapa – neděle 16.2.2025

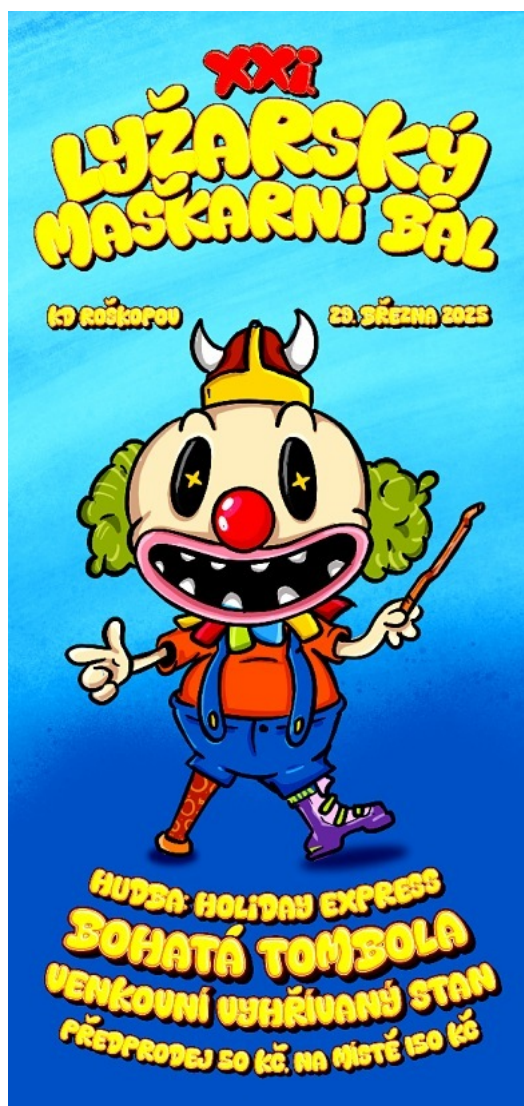
Druhý den ráno bylo kolem boudy stále dostatek sněhu. Rozhodli jsme, že se zpět k domovu vydáme na lyžích. Šest lyžníků však pospíchalo a pozdní příjezd domů se jim nehodil a tak nás po snídani opustili kolem 10:00 hodin a vydali se sami do Rokytnice na autobus. Po úklidu jsme začali balit a připravili se k evakuaci boudy. Dan odfrčel na čtyřkolce do Staré Paky a naše opatrovatelky se vydaly dolů do Jablonečka na vlak. Nás pět mohykánů se vydalo krátce po půl dvanácté stoupáním na lyžích asi 3,5 km na Dvoračky (1140 m n.m.). Na Dvoračkách jsme se nezastavili a za nimi odbočili vpravo a prudce sjeli do „Sedla pod Dvoračkami (1027 m n.m.)“. Dále jsme bez odbočení pokračovali přímo na Vlčí hřeben, po jehož východním úbočí ve výšce asi 1050 m n.m. jsme ho objeli, abychom na jeho konci sjezdem dorazili na Rezek (870 m n.m.). To byl náš obědový cíl. Na jídle jsme se zdrželi necelou jednu hodinu a pak se vydali do posledního úseku letošního Přejezdu. Z Rezku jsme se vydali vlevo po modře značené cestě, kterou jsme však po asi 200m opustili a odbočili vpravo na lesní neznačenou cestu. Čekal nás prudký asi 1km dlouhý sjezd úzkou lesní pěšinou, přes kterou byly občas spadlé větve a stromy. Pár set metrů jsme se snažili jet na lyžích, ale bylo to o zlomení lyží, v horším případě nohou. Proto byl vydán rozkaz „ski sejmout“ a dále jsme pokračovali „po svejch“. Ani chůze nebyla zrovna jednoduchá. Nohy se bořily, v prudkém svahu jsme zakopávali o spadlé větve schované pod sněhem a přelézali spadlé stromy. Nakonec jsme zdárně dorazili do cíle Přejezdu Jizerských hor a Krkonoš 2025 k autobusové zastávce Vítkovice – myslivna (650 m n.m.). Akorát jsme se stačili přezout z lyžáků, sbalit fidlátka a už tu byl autobus. Prostě jsme to měli akorát! Dále následovala už jen cesta k domovům, ale to už není nijak zajímavé.

Co závěrem...? Po dlouhé době jsme opět mohli strávit Přejezd Jizerských hor a Krkonoš na lyžích a to se samozřejmě všem líbilo. Užili jsme si společně krásné dva dny a pevně věříme, že se snad zimní počasí začíná obracet a budeme moci takových zimních dní zažívat více. To ale ukážou až zimy dalších let...

S lyžařskými pozdravy „SKOL“ a „AŤ TO FRČÍ !“

Václav Šeps

3) XXI. Lyžařský maškarní bál 2025

Lyžařský oddíl TJ Sokol Stará Paka z.s. se nevěnuje jenom sportu, pořádání sportovních závodů nebo akcím se sportem nějak spojeným, ale i společenským akcím v naší obci. Jednou z takových akcí, dnes již mohu říci tradiční, je pořádání „Lyžařského maškarního bálu“. Termín na konci zimy v předjaří, kdy už zimní radovánky končí a každý se těší na teplejší počasí, je stále stejný. Snad nikdy se nestalo, aby to nebylo jindy než v březnu. To se podařilo i letos, tedy v měsíci, který je v oddíle vyhrazen pro tuto oblíbenou kulturní událost. Termín 29.3.2025 byl možná v celé více než dvacetileté historii pořádání maškarních bálů ten nejpozdější. To ale nevadilo. Od vánoc bylo alespoň dostatek času na přípravu masek a podle toho, jak byly některé propracované do posledních detailů, byl ten čas potřeba.

Letošní „Lyžařský maškarní bál“ byl v pořadí již 21tý. Průběh celé akce probíhal podle tradičního a vyzkoušeného scénáře. Začátek byl jako vždy ve 20:00 hodin a taneční parket se postupně plnil maskami. Dvacátá hodina je časem, kdy pořadatelé přivítali všechny příchozí a oficiálně zahájili maškarní bál. V tu chvíli spustila kapela a rej masek na parketu začal. Všichni se na parketu snažili co nejvíce zviditelnit, protože první dvě hodiny probíhala soutěž masek. Úderem 22:00 hodiny soutěž skončila a došlo na vyhlášení a ocenění těch nejlepších. Dobrým zvykem je, že pořadatelé již několik let neoceňují masky podle pořadí, ale vyhlásí prostě pět nejlepších

a nejtipnějších nápadů. Všechny masky jsou pěkné a zasloužili by ocenění všichni, kteří si s jejich vytvořením dali práci. Ta spousta nápadů z říše lidí, pohádek, zvířat, různých příšer, hraček ba i běžných věcí je až neskutečná. Člověk se až diví, jak takovou masku mohli tvůrci vyrobit a kde k tomu našli inspiraci. Prostě neskutečné!

Po vyhlášení nejlepších masek a odmaskování (kdo chtěl) se všichni roztočili s velkým nasazením na tanečním parketu. To bylo divení, že se v maskách ani staří kamarádi nebo sousedi nepoznali. Takové odhalování samozřejmě velice zlepšilo již tak vynikající náladu a hned bylo co oslavovat. Parket byl zaplněn do posledního místa a ani výčep, kořalna či venkovní stan nezely prázdnotou. Prostě chumraj to byl pořádný.

Samozřejmě součástí každého pořádného bálu je i tombola. Tak tomu bylo i tentokrát. Ruličky s čísly do tomboly se prodaly během chvilky. K vylosování hlavní tomboly došlo o půlnoci a vzhledem k velkému množství cen to trvalo přes hodinu. Tyto ceny byly velice hodnotné a i praktické. Zase jsem se přesvědčil, že naše lyžnice a lyžníci jsou schopni i v dnešní nelehké době sehnat tolik kvalitních a drahých cen. Jsou to prostě šikulové a patří jim můj velký obdiv a poděkování.

Po tombole se navázalo na přerušenou zábavu. Ta pokračovala až do pozdních nočních skoro ranních hodin. Dokud hrála kapela, tak se křepčilo...

Celou dobu nám čas na bále zpříjemňovala a k tanci hrála nová kapela „HOLIDAY EXPRESS“. Muzikanti hráli velice pěkně a pro náš bál se náramně hodili a myslím si, že spokojenost byla na obou stranách.

Co závěrem? Nelze napsat nic jiného než chválu a tak tedy chválím. Bál to byl jako vždy skvělý. Nálada na sále byla perfektní, všichni byli veselí a skvěle se bavili. Přál bych si, aby takových podařených akcí pořádaných naším oddílem bylo více a ještě nějakou dobu nám vydržely. Je to velice důležité pro kulturní a společenský život v naší obci a pro dobré sousedské vztahy.

Na úplný závěr chci poděkovat všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na uskutečnění tak úžasného 21. ročníku Lyžařského maskarního bálu. Přeji jim, aby je elán a pocit z dobře vykonané práce nikdy neopouštěl.

Přeji jim vše dobré v jejich osobním a rodinném životě a věřím, že jim síly a chuť vydrží i v budoucnu a zase pro nás všechny opět zorganizují něco podobně úžasného.

Václav Šeps

4) 46. Staropacký kros 2025

V první polovině dubna nebyly teploty nijak vysoké. Týden před naším závodem se pohybovaly kolem 10 stupňů. V pátek 18. dubna při přípravě areálu a stavbě tratí nám pršelo a opravdu nebylo

teplo. Počítali jsme s tím, že letošní 46. ročník s počasím nedopadne dobře a účast bude hodně malá. Vše nasvědčovalo tomu, že to bude propadák, ale nakonec to dopadlo k naší velké spokojenosti jinak.

Sobotní ráno 19.dubna 2025 bylo podmračené, mraky se honily, teplota byla kolem 15 stupňů, ale nepršelo. V 8:00 hodin se otevřela registrační místa pro závodníky a kupodivu začali i nějací přicházet. Sportovní areál se začal rychle plnit a vypadalo to na docela slušnou účast. Počasí zatím drželo a všechny závody i vyhlášení vítězů se obešlo bez deště.

46. ročník přespolního běhu s názvem Staropacký kros začal dle propozic v 9:30 prvními starty nejmenších „mlíčníků“. Jeho pořadatelem je již tradičně náš Oddíl lyžování při TJ Sokol Stará Paka z.s. Tratě jednotlivých závodů jsou samozřejmě svojí délkou odstupňovány podle věkových kategorií od 40 metrů pro ty nejmladší „Mlíčníky“ do 4400 metrů pro dorostence, muže a veterány.

Starty všech závodů tradičně probíhají ve Staré Pace nad sportovním hřištěm „Sokolák“ a tratě vedou po jižních svazích Staropackých hor. Pouze v hlavním závodě na 4400 metrů závodníci doběhnou až do přilehlé osady Podlevín a vracejí se zpět do cíle na „Sokoláku“.

Nakonec se na startech sešlo celkem 255 závodníků ve věku od 1 roku až do 75 let. Z toho bylo 194 závodníků v dětských a dorosteneckých kategoriích.

Absolutním vítězem 46. ročníku Staropackého krosu se stal Milan KRUPKA startující za Trailpoint v čase 15:08,0. Jako druhý doběhl Jiří ČIVRNÝ startující za Semily v čase 15:17,0 a třetí místo obsadil Václav HROUDA startující za KB Jilemnice v čase 15:37,5 .

V ženských kategoriích v běhu na 2000 metrů v nejlepším časem 8:06,8 doběhla Karolína DRBOHLAVOVÁ z ČKS Ski Jilemnice. Druhého nejlepšího času 8:35,7 dosáhla Simona JIŘÍČKOVÁ a ve třetím čase 8:54,0 doběhla Daniela TYLŠOVÁ z Loko Trutnov Triatlon.

Věvec buřtů pro nejstaršího účastníka letošního 46. ročníku letos získal Jiří KUŘIK startující za Orel Studenec ročník narození 1950.

Nejúspěšnější běžci byli odměněni hodnotnými cenami, které do závodu věnovali naši sponzoři. První tři závodníci z dětských kategorií obdrželi medaile, diplomy a drobné věcné dárky. Vítězní závodníci od dorosteneckých kategorií výše dostali opět dřevěné medaile, které pro nás zhotovila firma Amadea se sídlem v Lázních Bělohradě. Samozřejmě ani diplomy a věcné ceny nemohly chybět. Pro absolutního vítěze hlavního závodu byla navíc připravena sladká odměna v podobě pěkně zdobeného velikonočního mazance a absolutní vítězka v ženských kategoriích získala pěkného velikonočního čokoládového beránka. Další kvalitní cenou pro první tři závodníky všech chlapeckých kategorií bylo výborné pivo z místního staropackého rodinného pivovaru ANTONÍN, jehož majitelem je náš sponzor pan Petr POLÁŠEK.

Diplomy, medaile i věcné ceny vítězům letos předával starosta Staré Paky pan Jan HERBER a místostarosta pan Jaroslav Bil.

V prostoru cíle se mohli všichni závodníci zdarma občerstvit připraveným čajem jak před startem do závodu a nebo po absolvovaném závodě. K dispozici byly i dva stánky s občerstvením, minerálními vodami či vitamínovými nápoji.

Na závěr bych chtěl pogratulovat všem závodnicím a závodníkům, kteří se úspěšně dostali do cíle svých závodů a úspěšně pokořili záludnosti tratí.

Dále patří poděkování všem divákům a fanouškům svých favoritů za vytvoření nádherné sportovní atmosféry a podporu všem závodníkům bez ohledu na pořadí, ve kterém dobíhali.

Pevně věřím, že se všem zúčastněným letošní závody líbily a těším se, že nás opět přijdou podpořit ve sportovním klání dalšího 47. ročníku Staropackého krosu 2026.

Podrobné výsledky jsou zveřejněny na adrese www.ski-starapaka.cz/staropackykros

Václav Šeps

Oddíl lyžování TJ Sokol Stará Paka z.s.

5) 14. Cyklistický výlet na Smrk 2025

Opět tu byl konec června a tak již tradičně Oddíl lyžování TJ Sokol Stará Paka pořádal cyklistický výlet na Smrk (1124 m n.m.), nejvyšší horu české strany Jizerských hor. V letošním roce to bylo o víkendu 27.6. až 29.6.2025.

Při plánování trasy jsem nechtěl náročností trasy testovat fyzickou zdatnost budoucích účastníků výletu a tak jsem zvolil klasickou, tradiční a nejméně náročnou cestu k dobytí Smrku a samozřejmě i návratu zpět na Staropackou boudu. Na takové dlouhé trase samozřejmě nesmějí chybět ani zastávky na občerstvení a krátký oddech. Jediné, co naplánovat nelze, je počasí a tak tato část plánů zůstala jako vždy v úrovni očekávání.

Příjezd účastníků byl možný od pátku 27.6.2025 od 18:00 hodin na Staropackou boudu v Rokytnici nad Jizerou. Samozřejmě to byla pouze možnost s přespáním na horách, ale pedálů chtiví cyklisté se mohli na boudu trousit až do soboty 28.6.2025 do 10:00 hodin, kdy byl naplánován odjezd.

A skutečně se začali nějaké cyklistky a cyklisté objevovat a postupně se trousili až do západu slunce. To už ale venku hořel oheň a ti rychlejší si opékali maso, uzeniny a jiné dobroty. Když už bylo jasné, že nikdo další nepřijede a venku se začalo dělat chladno, přesunuli jsme se do boudy a v načatých rozhovorech pokračovali pod střechou. Celkový počet postupně vystoupal na sedm jako v loňském roce. To nebyl zrovna pěkný výsledek, ale co se dalo dělat. Jen jsem doufal, že ráno přijede jako vždy Zdeněk Ježek z Jilemnice co by pravidelný účastník našich cyklo výletů.

Když jsme byli všichni pod střechou, tak jsem je přivítal na Staropacké boudě jménem Oddílu lyžování jak se sluší a protože jsme byli po večeři, mohli jsme se dále věnovat dalšímu klábosení a také si dát něco ostřejšího do krku. Nejčastějším tématem byl následující den, naplánovaná trasa a samozřejmě obava o počasí i přesto, že předpověď byla pozitivní. No ale my víme, že změna počasí na horách je velmi rychlá a může se změnit během pár minut. Povídalo se a povídalo. Hodiny se nesledovaly, až někdo prohlásil „vždyť už je po půlnoci, tak hurá na kutě, ať ráno vstaneme ať stihneme plánovanou výjezd“. No a tak se šlo.

Ráno se všem opravdu podařilo vykult se z pelechu včas, nasnídat se a připravit k odjezdu. Mnou očekávaný Zdenda nezklamal a přijel z Jilemnice za námi. Letos jsme sice plánovaný odjezd v 10:00 hodin o půl hodiny nestihli. Ale co je to půl hodina v celém dni? To pro nás nebylo podstatné. Byli jsme rádi, že slunce svítí, je teplo a můžeme v klidu vyrazit.

Před Staropackou boudou (823 m n.m.) jsme se seřadili na společné startovní foto a vyrazili do stěny. Tou byl jako vloni první stoupák letošního ročníku a to výjezd po lesní cestě nad boudou na hřebenovou Janovu cestu (918 m n.m.). Po ní jsme pokračovali až na Studenov (929 m n.m.). Zde jsme u křížku odbočili vpravo a po žluté turistické značce sjeli prudkým 1,8km dlouhým sjezdem do Rýžoviště k zavřenému Sporthotelu (725 m n.m.). Po silnici do centra Harrachova se nám nechtělo a tak jsme mírně vystoupali 400m po Televizní cestě, odbočili vpravo a podél levého břehu Ryzího potoka sjížděli do Harrachova. Stále jsme se drželi mimo hlavní silnici a centra Harrachova a podél areálu středních skokanských můstků a velkých můstků jsme Anenským údolím dojeli do Harrachovské sklárny (675 m n.m.) na vysněný žejdlík zlatavého moku s názvem František. Chvilku jsme poseděli, někdo si dal i nějakou dobrotu jako třeba „utopence“ a jelo se dál.

Trasa byla jednoduchá. Pod sklárnou jsme pokračovali vpravo. Po místní komunikaci jsme se napojili na „Starou celní cestu“ a stálým asi 4km stoupáním dojeli do Jakuszyc (875 m n.m.) k biatlonovému stadionu. Poslední kilometr byl sice po frekventované mezinárodní silnici E65, ale provoz byl malý a rychle jsme ho zdolali. V Jakuszycích se odbočilo vlevo a po modře značené rozbité horské asfaltce jsme přes rozcestí „Rozdroże pod Działem Izerskim“ (876 m n.m.) dojeli k vyhlášené polské boudě „Orle“ (825 m n.m.). Ani jsme se nezastavovali, protože „nebyl čas ztrácet čas“. Pokračovali jsme dále rovně podél státní hranice a Jizery až na 5km vzdálené rozcestí pod boudou „Chatka Górzystów“ (840 m n.m.). Z tohoto místa nás čekalo 9km téměř neustálého stoupání až na Smrk. Nejprve jsme stoupali po horské asfaltce na rozcestí „Polana Izerska“ (965 m n.m.). Po odbočení vlevo jsme najeli šotolinovou „Telegrafní cestu“, která nás po asi 4km dovedla k rozcestí „Łącznik“ (1066 m n.m.). Po krátkém zastavení na oddech nás čekal nejnáročnější kilometr letošního ročníku Přejezdu. Odbočili jsme vlevo a začali stoupat nebo lépe řečeno tlačit na státní hranici po

cestě, která připomínala kamenité řečiště vyschlého potoka. Pak před námi bylo asi 200 m na státní hranici (1114 m n.m.) a posledních asi 500 m po českém území na Smrk (1124 m.n.m.). V cíli našeho výletu jsme byli krátce po 15-té hodině.

Po odpočinku nás čekal návrat zpět na Staropackou boudu. Po vrcholové fotografii jsme se letos pustili cestou po našem území. Trasa byla opět klasická kolem Nebeského žebříku jsme ostře klesali po Věžní stezce až na rozcestí „Tišina“ (873 m n.m.). Zde jsme se dostali na asfaltovou silničku, odbočili vlevo a po ní jsme jeli přes rozcestí „Nebeský žebřík“ (931 m n.m.), „Na Píščinách“ (877 m n.m.), „Předěl“ (888 m n.m.) a kolem Plochého vrchu k jezírku na Černé Smědě se zvláštním názvem „Koleníkova bouda“ (869 m n.m.). Protože jsme od rána neměli nic kloudného k jídlu, rozhodli jsme, že sjedeme na nově otevřenou Smědavu (847 m n.m.) na něco teplého do krku. Po jídle jsme se rozloučili se Zdendou Ježkem, který mazal k domovu do Jilemnice a my ostatní pokračovali po Jizerské silnici do osady Jizerka. Na Jizerce pod „Hnojovým domem“ jsme na rozcestí „Lasičí cesta“ (858 m n.m.) odbočili vlevo a hned vpravo na Hřebenovou cestu, po které jsme dojeli až ke Karlovskému mostu (770 m n.m.) přes Jizeru. Po jeho překročení jsme byli opět v Polsku a kolem Graniczniku po cyklo trase č.13 jsme dojeli zpět na Orle. Zpáteční trasa do Harrachova byla stejná, ale v opačném směru jako dopoledne s tím rozdílem, že jsme z Jakuszyce do Harrachova sjeli stále po hlavní silnici E65. Cesta nám rychle utekla a v Harrachově jsme byli „coby dup“. V centru jsme se ještě zastavili pod velkými můstkami v „Pivnici U Krtka“ (669 m n.m.) svažít vyschlá hrdla. Odtud jsme postupně vyráželi do závěrečného úseku výpravy. Kolem Ryzího potoka jsme projeli Rýžoviště až k Lesnímu zátiší, odbočili za boudou vpravo, přešli most a vystoupali asi 1,1 km nejprudším stoupáním celého dne na čihadlo, kde jsme projížděli ráno krátce po startu. Na závěr byl pouze sjezd svážnicí a Kostelní cestou na Staropackou boudu.

Postupně na Staropackou boudu dorazili všichni účastníci a po omytí, převléknutí a večeři jsme se mohli pustit do hodnocení letošního Přejezdu.

Počasí nám po celý den přálo. Bylo příjemné, slunečné a teplé počasí. Bylo nás celkem osm. To není na takové počasí zrovna mnoho. No alespoň někdo přijel, aby to nebyl rodinný výlet. Jak je vidět ani pěkné počasí už nemá vliv na účast.

Jinak dle diskuze, která na boudě probíhala, jsem nabyl dojmu, že se všem zúčastněným cyklo výlet líbil a s trasou byli spokojeni. Jen ta účast. Je to škoda, když tomu člověk věnuje čas a pak to dopadne tak, jak to dopadlo.

Do příštího roku si přeji podobné počasí a hlavně větší účast. Za rok se ukáže jestli se přání vyplní...a jestli v této letní akci budeme pokračovat dál.

Pedálům zdar, Václav Šeps

6) Vejšlap 2025

Podkerkonošim

30.8.2025 byl ten správný datum na pořádání letošního „Vejšlapu 2025“ k zakončení letních školních prázdnin. Letos při plánování trasy jsem ani trochu nepřemýšlel nad tematickým zaměřením na nějaký sport či umění jako v roce přecházejícím. Trasu jsem zvolil pouze jako procházku Podkerkonošim s případnou návštěvou zajímavých míst jak přírodního tak i kulturního charakteru. Moje volba padla na oblast, kde se moc nepohybujeme. Naposledy jsme v tomto kraji byli v roce 2017, kdy jsme šli z Pilníkovy přes větrnou elektrárnu, Koclérov a přehradu „Les království“ do Bílé Třemešné. Letošní trasou jsme se v jednom místě pouze nepatrně přiblížili k trase z roku 2017.

Pojďme se tedy podívat na skutečnou trasu letošního ročníku „Vejšlapu 2025“. Nebude to dlouhé povídání, protože ani trasa nebyla dlouhá a už vůbec ne náročná. Naplánovaná byla s délkou do 15km tak, aby ji zvládli i netrénovaní zájemci.

Sraz všech zájemců o pohyb v přírodě byl v sobotu 30.8.2025 v 8:30 hodin na vlakovém nádraží ve Staré Pace. V 8:38 hodin jsme vyjeli vlakem přes Martinice v Krkonoších a Hostinné do Chotěvic, kam jsme přijeli v 9:30 hodin. Po vystoupení na zastávce jsme se jako vždy shromáždili a nafotili první společný startovní snímek. Z vlakové zastávky jsme šli podél kolejí po místní komunikaci a po ulicích Chotěvic do necelý kilometr vzdáleného Kostela sv. Petra a Pavla. Když jsme v Chotěvicích, tak jsme samozřejmě tento kostel, o kterém jste možná i vy čtenáři něco slyšeli, nemohli minout. Kostel byl dlouho zavřený, ale od roku 2020 prochází rekonstrukcí jak samotná stavba, tak i vnitřní prostory a samozřejmě i vybavení pod patronací manželů Richarda a Karin Krajčových. Peníze na opravy, restaurování maleb a obrazů jsou získávány z vlastních zdrojů, ze sbírek běžných lidí, ale i přátel a známých osobností. Tyto známé osobnosti například pomáhají s restaurováním obrazů Křížové cesty. Interiér kostela je jak klasický, jsou zde například původní varhany, oltář, kazatelna i Křížová cesta, tak zde dostává prostor extravagance a popartové umění. Kostel slouží stále svému účelu pořádáním bohoslužeb, ale jsou zde pořádány i adventní akce, koncerty nebo večery se známými osobnostmi. Prostě kostel za podpory obětavých lidí vstává z trosek a opět žije.

Po prohlídce jsme vyrazili na další část letošního Vejšlapu. Vrátili jsme se zpět přes Chotěvice, přešli železniční koleje a odbočili vlevo na místní neznačenou asfaltku směřující do Koclérova a po ní stoupali a nabírali nadmořskou výšku. Odměnou nám byly krásné výhledy do údolí Pilníkovského potoka a na Krkonoše. Jejich vršky ale byly v mracích. Právě když se kopec trochu narovnal, objevila se před námi odbočka vpravo se směrovkou „Ves Svaté Kateřiny“ s kempem. To byl náš další cíl. Prudce jsme klesali do kempu s rybníčkem „Svatá Kateřina“ a těšili se na zasloužený oddych a něco do krku, což bylo v plánu. Měli jsme za sebou asi 4,2km, tak jsme si v místním bufetu trochu odpočinuli, pojedli něco k obědu, napojili se a pak vyrazili dál, tentokrát do lesů.

Kousek jsme sestoupili k rybníčku „Svaté Kateřiny“, přešli po hrázi a začali opět stoupat neznačenou lesní cestou vstříc dalším tentokrát přírodním zajímavostem. Asi po jednom kilometru stoupání jsme narazili na žlutou turistickou značku, odbočili vpravo a po asi

100m se ocitli u skalních útvarů zvaných „Buddhovy kameny“. Jedná se o menší i větší pískovcové skalky. Na některých byly i lezecké cesty. Zde jsme opustili žlutou značku a vystoupali vpravo na 150m vzdálenou větší skálu s kovovým žebříkem zvanou „Karolinina vyhlídka“. Výhled na Krkonoše zde byl kdysi asi pěkný. Nyní už skálu přerostly stromy a výhled je možný pouze úzkým průsekem. Stejně jsme na skálu vylezli, aby měla dušička pokoj a pak pokračovali dál. Lesem jsme se vrátili na žlutou značku a po ní došli k dalším skaliskám s názvem „Slučí kameny“. I ty jsme řádně prozkoumali před další cestou. Opět jsme pokračovali po žlutě značené cestě asi 600m a odbočili vpravo a po neznačené lesní cestě mířili do údolí k mostu přes Labe. Labe jsme překročili po mostě, přešli silnici u Wonkova mlýna, odbočili vlevo a neznačenou lesní cestou mírně stoupali směr Nové Zámky. Když jsme opět klesli do údolí Kalenského potoka, byli jsme v Nových Zámkách. Prošli jsme kolem uzavřeného a kamerami hlídaného areálu stejnojmenného zámku a došli k hlavní silnici č. 16 mířící na Trutnov. V tomto místě stojí u silnice „Pohostinství Zámka“. Shodou okolností se na zahrádce tohoto pohostinství chystalo nějaké grilování selátka a tak byla zahrádka otevřená i pro nás. To jsme museli využít a stavili jsme se na svlažení krku zrzavou tekutinou a zároveň jsme si odfoukli před závěrečnou částí Vejšlapu. Občerstvení jsme pouze přešli hlavní silnici a po zelené značce po „Staré cestě“ vystoupali na kopec k vysílači na rozcestí „Nad Dolní Olešnicí“. Kolem vysílače kousek po zelené a pak po poli zkratkou dolů do Hostinného. V plánu bylo ještě navštívit náměstí v Hostinném a kostel Nejsvětější Trojice. Ale naše cesta vedla kolem vlakové zastávky a za pár minut jel vlak na Starou Paku a to rozhodlo. Většině se už nechtělo courat po Hostinném a k domovu jet až za dvě hodiny. Tak jsme po přibližně 13,8 km dlouhé celodenní vycházce zůstali na zastávce a hurá domů...

Vlakem jsme v 16:41 hodin odjžděli směrem ku Staré Pace.

Závěrečné hodnocení jsme provedli za jízdy ve vlaku. Staropačáci v dobré náladě vystoupili ve Staré Pace z vlaku a novopačáci pokračovali dále vlakem do Nové Paky.

Letos jsme opět trefili krásné letní počasí. Jen účast byla oproti roku 2024 mizivá. Celkem nás bylo pouze 8. Moje loňské přání se tedy rozhodně nenaplnilo a opět se nabízí známá otázka, zda má smysl tuto akci vůbec pořádat.

Václav Šeps

7) Staropacká bouda v Rokytnici nad Jizerou

V roce 2025 byla na Staropacké boudě opět provedena jedna větší údržba. V roce 2024 to bylo obnovení nátěru jižní strany střechy, který jsme nemohli provést vlastními silami. Letos však byla situace jiná. Naším zodpovědným správcem boudy Milanem Straňákem bylo rozhodnuto, že je potřeba obnovit nátěr všech oken pro jeho zhoršený stav zapříčiněný lety a povětrnostními podmínkami ve vyšších polohách na horách. Protože se jedná o okna, jejichž křídla lze demontovat a natřít na zemi a rámy oken lze natírat také na zemi nebo v patře z pokojů, bylo rozhodnuto, že tyto práce provedeme sami při naplánované brigádě. Tak se i stalo. Bouda náramně prokoukla a opět je z ní krasavice a přitahuje pohledy kolemjdoucích pocestných.

Samozřejmě byly vyhlášeny i standardní brigády jako každý jiný rok. Ty nejhlavnější jarní brigádou bývá vytěžení a doprava dřeva ke Staropacké boudě. Vzhledem k tomu, že

kolem boudy vysychá dřeva dostatek, byla tato práce zrušena a místo ní byl naplánován výše zmíněný nátěr oken.

Další pravidelnou brigádou jsou „Pavučky“. To je úklid celé boudy po zimní sezóně. Vše je vystěhováno, vypulírováno, omyto a převlečeno. Celá bouda po této akci voní novotou. Poslední pracovní brigádou v roce bývá pravidelně podzimní brigáda na dřevo. Při ní právě probíhá pořezání, naštipání a uklizení vyschlého dřeva z předchozích jarních dřevěných brigád do boudy. Toto dřevo je následně použito na topení ve Staropacké boudě po vyhlášení zimní topné sezóny.

Samozřejmě jsou každý rok prováděny i jiné malé údržbové práce, ale na ty nejsou vyhlašovány žádné speciální brigády. Tyto drobné práce zvládají naši členové na požádání správcem boudy během svých soukromých návštěv a pravdou je, že zatím takovou pomoc nikdo neodmítl. Prostě máme zodpovědné členy.

Leště je potřeba se zmínit o dlouho řešeném problému s pitnou vodou na Staropacké boudě. V roce 2025 došlo k posunu v přípravě realizace nového vrtu. Všechny požadované dokumenty a posudky už máme připraveny a mohli jsme přistoupit k jednání s firmou, která vlastní vrt provede. Kopie všech dokumentů byly firmě s předstihem předány, aby se mohla na vrtání dobře připravit. Osobním jednáním bylo domluven termín po skončení zimy 2025-2026 a roztání sněhu, přibližně v měsíci dubnu 2026 s tím, že termín bude telefonicky upřesněn. Po zkušenostech minulých let uvidíme zda se realizace podaří.

Opět musím velice poděkovat Milanovi a Zdeně Straňákovým za jejich skvělou péči o boudu. Nechci se jich nijak dotknout, ale věk přibývá všem stejně a i přesto svoji starost o boudu včetně termínování návštěv zvládají na jedničku. A v dnešní době to mají čím dál složitější. Samozřejmě děkuji i všem brigádníkům, kteří věnovali svůj osobní čas, bez nároku na finanční odměnu, údržbě Staropacké boudy svojí účastí na brigádách. Každý se podílí na pomoci boudě svým dílem a je evidentní, že boudě to svědčí a je to na ní vidět. Velice vám všem děkuji a jsem rád, že máme i takové členy. Bez nich bychom to mohli zabalit.

Zprávu sestavil: Václav Šeps, předseda oddílu.